

A close-up, high-contrast photograph of a person's face, focusing on the right eye. The person has dark skin and a beard. A lit match is held near the eye, casting a warm, orange glow that illuminates the eye and the surrounding skin. The background is dark, making the face and the light from the match stand out.

CARE SANTOS

QUAN
S'APAGUEN
ELS
LLUMS

edebé

QUAN
S'APAGUEN
ELS
LLUMS

CARE SANTOS

QUAN
S'APAGUEN
ELS
LLUMS

edebé

© Care Santos, 2024
www.caresantos.com

© Edició: Edebé, 2024
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
edebé.com

Directora de Publicacions Generals: Reina Duarte
Editora: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de coberta i interior: Aurora Iraitia
© Fotografia de coberta: DepositPhoto
© Fotografia de l'autora: Joan Cortadellas Huguet
Maquetació: Baber comunicació, SL

Primera edició, novembre 2024

ISBN: 978-84-683-7256-3
Dipòsit legal: B. 15101-2024
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Es prohibeix terminantment qualsevol ús d'aquesta publicació per a entrenar tecnologies d'intel·ligència artificial (IA) generativa. L'autor i l'editor es reserven tots els drets de llicència d'ús de l'obra per a aquesta finalitat i per al desenvolupament de models lingüístics d'aprenentatge automàtic.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

*Per al Deni Olmedo:
i si ens haguéssim conegut
als setze anys?*

I MÒNICA

Em cridaries, i jo et respondria.

Job 14, 15

BENZINERA

Vaig ser la primera a veure'l. Una ombra encongida de fred que apareixia en la foscor.

—Ei, m'has espantat! —vaig fer—. D'on surts?

Va assenyalar els lavabos. Devia tenir la mateixa edat dels meus alumnes. Era alt, de cabells negres, prim. Tenia una petita cicatriu sobre el llavi superior. Portava una camisa de quadres vermells i blaus i uns texans passats de moda. Era com si s'hagués vestit a l'armari del seu pare.

El cor m'anava molt de pressa. Era ben estrany que hi hagués algú en aquell lloc i a aquelles hores.

La benzineria estava deserta, a les fosques, enmig del no-res. Era de les que tanquen de nit. En un rètol que ballava al so de les ràfegues de vent hi deia que l'horari era de 7 a 23 hores. Eren les dues toques de la matinada i encara ens quedava més d'una hora per arribar a Madrid. Anàvem amb retard, però

aquella parada ens faria endarrerir una mica més. Tot d'una el conductor va dir que estava cansat i que necessitava descansar una estona. Ni l'Àngels ni jo no li vam discutir res. Els alumnes dormien. La meva companya i jo vam baixar del vehicle per estirar una mica les cames i per inspeccionar una màquina de cafès que semblava més difunta que nosaltres.

—Soc la Roser —vaig dir al desconegut—. I tu? Com et dius?

—Daniel.

—Encantada de coneixe't, Daniel. Estàs sol? —Va fer que sí amb el cap—. Es pot saber què hi fas, aquí, tan tard?

—S'han oblidat de mi.

Tenia un aspecte desvalgut, trist. Com un animaló desorientat.

—Qui s'ha oblidat de tu?

—Els de la meva classe.

—On tens la jaqueta? —li vaig preguntar. Es va arronsar d'espatlles.

De sobte vaig veure l'Àngels que gesticulava des de la màquina de cafè. Em demanava que m'hi acostés. Ella també estava encongida de fred. El vent era glaçat.

—Vine —vaig dir al desconegut—, a veure si podem prendre alguna cosa calenta.

Em va seguir. No semblava neguitós, ni estressat. Encara menys, perillós. Només em va semblar espe-

cial, diferent. És a dir: una mica estrany. Com tants a la seva edat.

L'Àngels em va mirar sorpresa mentre ens hi acostàvem. Va assenyalar la màquina amb resignació:

—Això no funciona —va fer.

Vaig donar-hi un cop d'ull. L'andròmina semblava desconnectada. Potser espatllada. Era evident que no funcionava, tot i que no hi havia cap rètol que ho advertís.

—Ell és el Daniel —vaig dir a l'Àngels—. L'autobús on anava amb la gent del seu curs ha marxat sense ell.

L'Àngels va deixar d'observar la màquina de cafè i va preguntar:

—Daniel? Daniel què més?

—Daniel López Sust.

—I què hi feies, fora de l'autobús?

—Havia d'anar al lavabo.

—Deus haver avisat que ets aquí, oi? Et vindran a buscar? Saben els teus professors que t'has quedat enrere?

El Daniel ens va mirar amb dos ulls fixos i grossos.

—On és el teu telèfon? —va preguntar l'Àngels.

El Daniel es va arronsar d'espatlles.

—Te l'has deixat al bus?

Va fer que sí amb el cap.

—I, esclar, no deus saber el número de ningú, oi? Professors, algun company, qui sigui...

Una altra negació amb el cap.

L'Àngels va deixar anar un sospir i em va clavar una mirada plena de paraules que no va pronunciar. Una mirada que volia dir «Se'ns ha acabat la tranquil·litat». El mateix que jo pensava des que el Daniel m'havia explicat el que li havia passat.

En aquell moment, l'Àngels va fer un bot i va assenyalar un puntet vermell i menut que acabava d'encendre's a la màquina, just al costat d'allà on deia: «Caputxino».

—Mira, ja funciona —va dir, mentre buscava les monedes que portava a la bossa.

Va introduir els diners, va prémer el botó, la màquina va emetre com una mena de gemec llarg, com un animal que es desperta d'una hibernació. Vam preguntar al Daniel si volia prendre alguna cosa, però va dir que no li venia de gust. Pocs segons més tard, la meva companya i jo bevíem a glopets un parell de caputxinos ensucrats. No era el millor cafè del món, però almenys era calent. I com si la beguda ens hagués espavilat, l'Àngels va dir:

—D'acord, busquem solucions. D'on ets?

—De Barcelona —va fer el Daniel.

—De quina escola?

—De l'institut Josep Rebugent.

—El Josep Rebugent? De què em sona? És a Gràcia?

—A prop de la plaça Lesseps —va puntualitzar el Daniel.

—Som gairebé del mateix barri, quina casualitat —vaig dir, i li vaig preguntar a l'Àngels—: Coneixes algú del Josep Rebugent? Li pots enviar un missatge?

—Potser, deixa que hi pensi —va respondre.

—I on aneu de viatge? Per aquest camí, suposo que a Madrid, com nosaltres.

—Sí.

—Deus ser de batxillerat, oi? Primer o segon?

—Segon.

—D'acord. Per casualitat recordes el nom de l'hostal on anireu a dormir?

L'hi vaig preguntar tot sabent la resposta. Cap dels nostres alumnes tampoc hauria estat capaç de contestar-la.

—No —va dir.

—M'ho imaginava —va continuar l'Àngels—. Però segur que ens pots dir el nom dels professors, oi? Els que van amb vosaltres al viatge.

El Daniel va tornar a moure el cap a banda i banda.

—No recordes el nom dels professors?

El Daniel va fer que no un altre cop. Semblava compungit.

—I això? Que no són professors teus, potser? Potser són d'altres grups?

Ell va fer que sí. No semblava gaire convençut.

—A veure, noi, que és com si t'haguéssim d'arrencar les paraules. Et podries explicar una mica, sisplau? Ens pots dir alguna cosa?

—Em sap greu —va fer el Daniel.

Vaig fer un gest a la meva companya per indicar-li que ho deixés córrer. No era ni el lloc ni el moment de tenir aquella conversa.

—D'acord. —Vaig donar el meu mòbil al Daniel—. Té, truca a casa teva i explica què t'ha passat. Que els teus pares sàpiguen que estàs bé, sisplau.

Es va quedar mirant la pantalla del telèfon amb els ulls molt oberts.

—Et deus saber el número de casa teva, oi? —vaig preguntar—. O els dels teus pares.

L'Àngels també mirava la pantalla del mòbil.

—Aquí no hi ha gens de cobertura —va informar, i va dir al Daniel—: No cal que t'ho miris més, no n'hi ha i s'ha acabat. —Li va agafar el mòbil de les mans i me'l va tornar—. Ja tindrem temps de fer la trucada. No ens atabalem més del compte.

Era evident què havíem de fer: rescatar el noi i buscar com portar-lo amb el seu grup. La resta ja ho aniríem veient.

Jo només podia pensar en els professors responsables del viatge del Daniel. Perdre un alumne és una de les pitjors coses que et poden passar. Devien estar molt preocupats. O ho estarien així que

s'adonessin que el Daniel no hi era. Calia que els aviséssim com més aviat millor.

En aquell moment, va aparèixer el conductor i ens va dir que ja es trobava molt més bé, que podíem marxar així que volguéssim.

—Puja a l'autocar, Daniel, vindràs amb nosaltres.

—No vull molestar —va dir ell.

—Molestar? Però, noi, no et deixarem pas aquí!

Va somriure. Per primer cop des que ens havíem conegut. Tenia un somriure bonic.

—Moltes gràcies —va dir.

Era camallarg i de cames primes, com un ocellot de riu. Caminava fent saltirons.

—Jo tenia una camisa com aquesta, de quadres —va dir l'Àngels—. M'encantava.

—Fa quant de temps? —vaig preguntar.

Vam riure dissimulant.

—En fi, un bitxo raro —va fer ella.

Res de nou.

